1. Macierze transformacji (1 pkt)

Według poniższego wzoru wygeneruj wzorce kosinusowe w postaci wektorów i utwórz z nich macierz transformaty – macierz analizy A transformaty DCT-II. Niech

$$w_k(n) = s_k * \cos(\pi * k / N * (n+0.5)) , N=20, k=0...N-1, n=0...N-1, \begin{cases} s_0 = \sqrt{1/N} \\ s_k = \sqrt{2/N} \end{cases} dla \ k \neq 0$$

oznacza k-ty wiersz macierzy analizy A (20x20) będącej bazą pewnej transformaty.

Sprawdź czy wszystkie wektory (wiersze macierzy) są do siebie ortonormalne (czy iloczyn skalarny wszystkich par jest równy zero: suma iloczynów odpowiadających sobie próbek).

Poniżej podano przykład obliczania iloczynu skalarnego różnymi metodami.

2. Transformacja odwrotna – perfekcyjna rekonstrukcja (1+0.25 pkt)

Wygeneruj macierz odwrotną (syntezy) S=IDCT do macierzy DCT z pkt. 1 (transponuj macierz A, czyli zamień wiersze na kolumny), sprawdź czy SA==I (macierz identycznościowa), a następnie mając A i S wykonaj analize:

X = A x'

oraz rekonstrukcję (syntezę):

 $x_s = SX$

sygnału sygnału losowego (funkcja randn()), sprawdź czy transformacja posiada właściwość perfekcyjnej rekonstrukcji, ($x_s==x$?).

<u>Dla dociekliwych (+1 pkt):</u> wygeneruj macierz kwadratową A za pomocą funkcji randn() dla N=20. Sprawdź ortonormalność jej wierszy (czy norma wierszy=1). Wyznacz macierz odwrotną S=inv(A). Sprawdź, czy AS=I?, czyli czy sekwencja operacji y=Ax, $x_s=Sy$ posiada właściwość perfekcyjnej rekonstrukcji. Dokonaj analizy i syntezy dowolnego sygnału losowego jak powyżej oraz sprawdź czy $x_s=x$?

"Zepsute" DCT: wygeneruj macierz A dla DCT, podstawiając niepoprawne indeksy (wartości) częstotliwości, np. zastąp "k" przez "k+0.25" (wzór w pkt. 1). Sprawdź ortogonalność tej macierzy, sprawdź wynik analizy oraz perfekcyjną rekonstrukcję na sygnale szumowym i harmonicznym.

3. Analiza częstotliwościowa (3 pkt)

Przyjmij liczbę próbek sygnału N=100 i częstotliwość próbkowania $f_s=1000$ Hz. Wygeneruj sygnał x będący sumą trzech sinusoid o częstotliwościach $f_l=50$, $f_2=100$, $f_3=150$ Hz i amplitudach $A_l=50$, $A_2=100$, $A_3=150$ (odpowiednio).

Zbuduj macierze A=DCT i S=IDCT dla N=100 (patrz wzór w ćwiczeniu 1). Wyświetl w pętli wartości wszystkich wierszy macierzy A i kolumn macierzy S, tzn. pierwszy wiersz A, poniżej pierwsza kolumna S, drugi wiersz macierzy A i druga kolumna macierzy S, itd. Wyświetlaj oba przebiegi na jednym wykresie, użyj pętli i instrukcji pause.

Wykonaj analizę y=Ax i wyświetl wartości y(1:N): porównaj wartości współczynników niezerowych z wartościami amplitud składowych sygnału oraz porównaj numery współczynników niezerowych z wartościami częstotliwości składowych sygnału. Wyskaluj oś poziomą w częstotliwości: zastąp n=1:N przez f=(0:N-1)*fs/N. Czy teraz wynik analizy (pokazywane częstotliwości i amplitudy składowych sygnału) jest poprawny? Sprawdź perfekcyjną rekonstrukcję ($x_r=Sy$, $x_r==x$?).

Zmień częstotliwość f_2 =100 Hz drugiej składowej sygnału na f_2 =105 Hz, wykonaj analizę sygnału sumarycznego (y=Ax) i wyświetl wyskalowany w hercach wykres y(f). Składowa o f_2 =105 Hz jest teraz rozmyta, ponieważ jej wzorca nie ma w zestawie funkcji bazowych (w wierszach macierzy A). Sprawdź czy mimo to jest możliwa perfekcyjna rekonstrukcja sygnału (x_r=Sy, x_r==x?).

Zwiększ wszystkie częstotliwości sygnału o 2.5 Hz (przesunięcie spowodowane przez zastosowanie niepoprawnej częstotliwości w konwerterze sygnału telekomunikacyjnego do pasma podstawowego wokół 0 Hz). Wyświetl wynik analizy. Zwróć uwagę na rozmycie wszystkich składowych.

Dlaczego niektóre współczynniki analizy (y) mają duże wartości? Ponieważ analizowany sygnał dobrze koreluje się (iloczyn skalarny) z niektórymi wierszami macierzy A (wzorcami częstotliwości).

Dlaczego możliwa jest rekonstrukcja sygnału? Ponieważ wiedząc "ile" (y) każdego wzorca częstotliwości jest w sygnale (wzorce znamy), można te wzorce częstotliwości wymnożyć przez "ile" i zsumować przeskalowane sygnały $(x_i=By)$, odtwarzając w ten sposób analizowany sygnał (pierwsza próbka sygnału zrekonstruowanego jest sumą pierwszych próbek wszystkich przeskalowanych wzorców, druga ... sumą drugich, itd.; w kolumnach macierzy B mamy wzorce, które są wykorzystywane do rekonstrukcji, y to informacja o "ile").

4. Sygnały rzeczywiste (opcjonalnie – dla dociekliwych) (+0.25 pkt)

Wczytaj do Matlaba sygnał z pliku mowa.wav, lub inny własny plik, wykorzystując funkcję [x, fs] = audioread('mowa.wav') i wyświetl go (w osi x numer próbki). Następnie wybierz wzrokowo z tego sygnału M=10 różnych fragmentów $x_k=x(n_1:n_2)$ o długości N=256 próbek, k=1,2,3,...M, oblicz dla nich $y_k=Ax_k$. Następnie wyświetl w pętli dane na podzielonym rysunku: góra – k-ty fragment $x_k(n_1:n_2)$, dół – wynik analizy $y_k(f)$, wyskalowany w hercach. Jako macierz analizy przyjmij DCT z punktu 1.

5. DAB (+1 pkt)

W zadaniu 4 laboratorium 1 analizowano odebrany sygnał czasowy radia DAB, idealny i zniekształcony. Wykorzystywano w nim funkcję PhaseRefSymbGen(), która zwraca referencyjny sygnał czasowy sigPhaseRefSymb, występujący w sygnale DAB, oraz jego widmo Fouriera PhaseRefSymb. Widmo to jest otrzymywane za pomocą równania X=Ax, z sygnału czasowego (jak wyżej, gdzie x to końcowe 2048 wartości sygnału sigPhaseRefSymb; pierwsze 504 wartości odrzucamy, gdyż są one specjalnie wykonanym powtórzeniem ostatnich 504 próbek sygnału; jest to tzw. cykliczny prefiks). W tym przypadku macierz A jest przeskalowaną macierzą F dyskretnej transformacji Fouriera (patrz zadanie 2 w ćwiczeniu 4 TOwNiT). Wygeneruj macierz F dla N=2048, $A = \sqrt{N}F$, oblicz X=Ax' i porównaj wynik z PhaseRefSymb (alternatywnie w Matlabie: X=fft(x)). Następnie obróć każdą NIEZEROWA wartość wektora X (zespoloną) o losowo wybrany $\phi(k)$ ze zbioru: $\{+\pi/4, +3\pi/4, +5\pi/4 \text{ albo } +7\pi/4\}$ (czyli wykonaj mnożenie $Y(k) = X(k)e^{j\phi(k)}$), co odpowiada przesłaniu na każdej używanej częstotliwości jednej z par bitów {00, 01, 10 albo 11} metodą różnicowej modulacji fazowej 4-DQPSK (Differential Quadrature Phase Shift Keying). Otrzymany w ten sposób wektor oznacz jako Y. Potem oblicz v=SY dla $S=F^{-1}/\sqrt{N}$ (alternatywnie w Matlabie: y=ifft(Y)) oraz skopiuj na początek jego ostatnich 504 wartości. Oznacz sygnał otrzymany w ten sposób przez SigSymb (2552 próbki). W taki sposób był otrzymany sygnał DAB, który analizowałeś w zadaniu 4 laboratorium DSP nr 1. W radiostacji zaczynano od widma Fouriera PhaseRefSymb, a następnie je obracano kątowo po raz pierwszy, kodując bity w tych obrotach, potem wynik pierwszego obrotu obracano jeszcze raz, itd., (łącznie 75 razy). Łącznie mieliśmy 76 bloków po 2552 próbki (prefiks 504 + sygnał 2048).

Co dalej? Znasz sygnały sigPhaseRefSymb oraz SigSymb, w sygnale DAB występują one jeden za drugim (przed nimi jest NullSymbol). Wykorzystaj je do obliczenia jaką sekwencję bitów otrzymano i porównaj ją z sekwencją bitów nadaną. W tym celu oblicz: widma obu sygnałów metodą macierzową (po usunięciu cyklicznego prefiksu, czyli ich pierwszych 504 wartości), ich obrót kątowy względem siebie i przelicz kąty na bity (za pomocą funkcji sign(), działającej na części rzeczywistej real() i urojonej imag() obliczonych zespolonych mnożników katowych). Co sie stanie jeśli:

- a) do sygnałów sigPhaseREfSymb oraz SigSymb dodał się szum gaussowski (w Matlabie funkcja randn()) o amplitudzie równej 1%, 5%, 10% albo 25% amplitudy sygnału przesyłanego?
- b) jesteś źle zsynchronizowany, tzn. źle odcinasz cykliczny prefiks i nie zaczynasz od 505 próbki tylko np. od 500. Dlaczego przesunięcie to nie pogarsza wyniku detekcji bitów?